

МИРОСЛАВ ТОДОРОВИЋ

ПОНАД РУКОПИСА

*Једино ђесма над земљом
Посвећује и слави*

Рилке

МЕТАФОРА ЗЕМАЉСКИХ ИСТИНА

ВИДИК мог стиха
Земаљска истина што
Видела логос списом овим у
Тишину томова вавилонски зида
И бива опис божанског почела

Слово да се отвори Реч
Потоња кроз прву прозбори
О томе лирика земље дашак
Прахом што светлост је
Кано над водом маглина
Што метафора је земаљских истина

Међ мислима мојих гора
Светлост јутарња лист је библијски
Чујем исконски шум висина
На хоризонту песме ове само
Вечерња румен земаљских истина

Господ Логоса мотри пејзаж
Сећа се о чему вековима књиге узаман слове

Празан из ноћи израња лист
У магли Голгота у тишини Христ
На столу свеће пламен и чаша вина
Што метафора је земаљских истина

ПЕЈЗАЖ/И ОВИХ СТИХОВА

МОТРИМ пејзаж
Мотрим древну поезију како разлистава
Поетику логоса и све склапа универзално
Док песници још траже златно руно метафоре
Што ће све сабрати и као зора јутарња
Отворити лист песме
Пророчки
ис/писан

О томе облаци небом и
Хуј ветра понад гора
Видело зелене тишине пролећа и пејзаж
Из којег мотрим слике речи
Док ветар понад
Свевремено

Гракће гавран
Чују се тзв. симболи епике
Истину вечности тумачи трава
У њој књига наших сви наслови
Невидљиве странице песме и

Пејзажа ових

Стихови = Слике

ВИДЕЛОМ ЈАВЕ

СЛУШАМ своје стихове
Мотрим како оцртавају
Свелик што је у свему
Али се само песми јавља
Оној што
Мисао је о Њему

Унаоколо сенке светле
Језиком земаљских списа
Небо разведрава
Потоњи опис древног обриса

Потоње се у првом чује
Кроз речи што ко-смо-С значе
О томе божја визура
У епском пејзажу ове књиге
Ове тачке

Трешњевица, 16. априла 2013.

УСАМЉЕНО ДРВО У ВРЛЕТИ

*Никада нисам прочићао песму леју као дрво
јер песме сачињавају луде као што сам ја,
а само је Бог у станању да створи дрво*

Размишљајући да наПишем песму о дрвету
Постадох *Усамљено дрво у врлети*

На песму о дрвету сам одавно заборавио сада
У шуму лишћа слушах историју поезије
Што збори језиком јутарње светлости и
Обасјава крошњу на линији хоризонта
Док ветар лишће јесење развејава
Поетика видика постаје апстракција
Стварности као корење које у својим мислима
Чујем међ речима песме о томе
Тишину што ветар у крошњи мојој памти

Тема древна И ову књигу отвара и затвара
Да би написао песму о дрвету
Мораш постати као што сам ја
Усамљено дрво у врлети
И чути тишину ветра коју гране памте
У жубору јутарње светлости
Понад стихова ових свет/л/ост вечерња

Дрво сам у чијој сенци стихове
О дрвету исписујем и слушах небески шум лишћа
У шуму речи видим миленијуме
У стихове моје преображене што плавет су
Понад гора завичајних са сенком дрвета
На линије хоризоната песме ове

Колико песама живи у дрвету
Лист је прича о томе
Вечност трепет истина времена
У фабули светлости рупа црна

Слушам шум лишћа
А шуштање лишћа ствара илузију Бога и правде*

---

* Ј. Амихај

Чујем библијски трепер речи
Сенка свет(л)ости што свему је средиште
Тишина земље са тајном свеЈезика
Разлистава се понад свега
Свиће

СКУЛПТУРА ОД КРОШЊЕ СТАРЕ ЈАБУКЕ

ПОСЛЕ непогоде у воћњаку оста у трави сломљена
Крошња старе јабуке Хуј ветра грмљавина
С магленим облацима између тамних брда све се стиша само
Сломљена крошња је сведочила о поруци неба

У себи сам данима чуо непогоду
Гледао сломљену крошњу видео као усудну причу
Што метафоре библијске приказује и опомиње
Суво лишће ветар је разнео међ голим гранама се чуо
Смењивала су се доба годишња
Крошња је у трави све тамнија постајала
На непогоду подсећала а из већ поцрнелог грања
Указа се у њој скулптура животињи налик

Као сенка да се у том црнилу притајила
Као да ме је призивала да је из тог обличја ослободим
Сувишне гране одстраним дебло уобличим да живот
Настави као скулптура да непогодом започето довршим
Сломљеној крошњи *дах живојни из себе дунем*
У скулптури и сам да се нађем.

Гледала је сломљена крошња комад неба поНАД
Слушала како се у воћњаку смењују годишња доба
У зимском пејзажу видеала како и остале црне се крошње
Ја у њој видео скулптуру чекао и песму о томе

Очевом секиром окресао сам гране
Тестером скратио стабло што све је носило и на
Пропланку понад куће *би скулптура*
Животиња у воћњаку тако се свима чинило
У даљину загледана нешто очекује

Била је чувар куће
Дочекивала ме када сам из белог света
У црну самоћу завичајну долазио
Испраћала без речи у којима се све чуло
И све више била је као песма
Што иза живота непогоде
У тишини белине без речи о(п)стаје
Као и ова скулптура што после непогоде од сломљене крошње
Настави да живи о чему и плаветнило завичајних брда
И мисао твоја читаоче што у њој станиште има.

Трешњевица, септембар 2018.

О НОВЦУ КОЈИ ЈЕЧИ

У ВРЕМЕ братског рата народа и народности у СФРЈ
Метални новчићи су прављени од пушчаних и топовских чаура
О томе је песму „О новом новцу ове године”
написао 1992. Александар Ристовић

*Мислим на оне који су њо̀бо̀ђени зрнима
исџаљеним из чаура њрејџојљених у овај новац
на њробџена лица, ѓруди, мислим на различџџе живоџџе и
судбине*

*Кадикад ми је џеј џун сџџноџ новца,
и држеџи ѓа у џаџи, или џремеџуџи меџу џрсџџима,
имам уџџисак да доџџичем неџије зубе, комадиџе косџџију,
џџруо језик*

После битке обавља се асанација бојишта
Живи уклоне мртве све почисте и као да ничег није било
Јер – Представа је завршена
На ТВ екранима славље се одвија

Онда трава све прекрије

О томе песма Трава*
„Прођу две, прође десет година, и путници питају кондуктера:
Које је ово место?
Где смо сада?
Ја сам трава.
Пустите ме да радим”.

И у тој трави** историја се претаче у стихове
Са свицима што летње вече чудесним чине
И житним пољима што се златасто таласају
О чему су негда песници усхићено певали

А ратови су бизнис који се организује у сиромашним земљама
После битке скупљају се чауре и од њих се прави новац
За који се купује метал за израду нових чаура

* Карл Сандберг: Трава

** Дани су човечџи као џрава; као цвијејџ у џољу џако цвијејџа. Дуне вејџар
на њ, и несџџане ѓа. Ниџџи ће ѓа више џознаџџи мјесџџо њеџово.
Псалми, 103. 15–16.

За зрна што ће погађати једне а затим и друге
Тако се прелистава
Тако исписује књига људског рода

Не волим ситан новац цепа џепове а мале је вредности
У звекету чујем хук битки
Колико вреди учинак зрна које је чаура носила
О томе историја људске врсте
Која се истребљујући одржава
Над безданом празнином у којој се све плави
Што у чаури небеској примиче се крају

Чујем пуцањ
То се песма о (у) томе отвара

Пишем
У звуку звона чујем сузе.

СТИХОВИ О ШТАПОВИМА ШТО У

Злајној тицини* старе куће чекају мој повратак

У ГРМУ дивље руже што шипурке пуне светлости рађа
Што се к'о свици у јесењој тишини сјаје
Видех како се стабљика суши и дотрајава
Помислих за штап да је створена да је Знак

Који се указа у старом воћњаку што нестаје
Пред најездом шумског растиња видех је као путника
Што се у њему објавио а мени старцу указао
Исекох стабљику дивље руже а онај грм дослије
Неста у чељустима дивљег растиња што све(т) осваја

Сада идем са штапом од дивље руже
По зараслим стазама мојих година и као стари знанци
Разговарам са дрвећем Куцнем штапом о стабло букве
Ослушнем оно што чујем са штапом о томе прозорим

Знам да је у њему: Пчела у цвету, плод светиљка
Засјала у погледу видеела песма горских висина и
Мој живот над празнином мрачних белина
У којима вековима склониште тражим јутро тачку призивам

Породица мојих штапова се сваког лета увећава:
Крушкин мадљар, грабов изданак, зовино стабло што
У себи још предања чува... Лесков прут...
Настављају да живе као штапови са мношвом да корачају
О томе суђену песму треба да наПишем

Песму о штаповима што памте стазе којих више нема
Који ће једном кренути у свет без мене
С овим пејзажима што се у стиховима
Откривају као бајколика прича о њима што у
Злајној тицини старе куће памте мој пут

Ал повратка нема
О томе поезија од искона светли

---

* Јапанска изрека